

Побачивши червоний. Книга 2

КУПИТИ

Вона живе за правилами. Він живе, щоб їх порушувати.

У Кессіді Боумен є залізні правила: жодних стосунків із місцевими, жодних плям на репутації «хорошої дівчинки». Проте жахлива зустріч із колишнім змушує її шукати розради в необачній помсті, спільником у якій стає Чейз Томпсон — зухвалий ковбой, який звик порушувати будь-які заборони.

Якщо і є в чоловіках щось особливе — то це їхня довбана зухвалість. Припертися з дівчиною, з якою він мені зраджував, на rodeo до мого рідного міста — це геть новий рівень.

Моя пляшка з пивом із такою силою гепається об липкий стіл для пікніка, що аж дивно, як вона залишається цілою. Хоча якби розбилася — мені було б чим пошматувати ту зарозумілу пику мого колишнього.

І цей сценарій звучить цілком непогано.

— Візьму ще одну, — гукаю я до однієї зі своїх добрих подруг, Шелбі, перекикуючи кавер-гурт «Brooks & Dunn». — У мене геть фляга протече, якщо мені доведеться ще хоча б мить помилуватися, як ті двоє лижуться.

— Я можу сходити. — Шелбі киває й одним ковтком випиває решту свого пива. — Припини на них витріщатися. Зав'язуй із купанням в озерах сліз, дівчинко. Нафіг його. Вибивай клин клином — знайди собі чоловіка на одну ніч.

— Дрібнесенька проблемка, Шелб. Мене тут не цікавить жоден із хлопців.

Зазвичай я не ходжу на побачення. Не тому, що я якась крутячка, хоча багато людей у місті, схоже, саме такою мене вважають. У мене просто є низка чітких правил. Як і дев'яносто дев'ять відсотків із 2000 населення, я живу в Каньйоні Велса із самого дитинства. Мені достатньо лише когось, хто не пам'ятає мене в підгузках, не проводить вечір кожної п'ятниці в барі мого тата й не спав із жодною з моїх добрих подруг. Моя планка для чоловіків така, трясця, низька, що нижче хіба пекло, — і все одно жоден із вільних чоловіків на цих танцях у сараї не відповідає всім трьом пунктам.

Не помічаючи велетенських червоних прапорів, що майоріли над ним, я погодила на те доленосне перше побачення з Дерекком понад рік тому просто через те, що він відповідав тим вимогам. А потім усе пішло шкереберть. Мої добрі подруги вбачають у цьому знак і вважають, що я маю забити на це й почати зустрічатися з кимось із місцевих. Категорично не згодна.

— Ми тут, щоб витягти тебе з того болота. Та якщо ти дозволиш йому весь вечір сидіти у тебе в печінках, нам це точно не вдасться. Забудь про нього.

— Так, сказати легше, ніж зробити. Тут усього близько сотні людей, а він високий. Тож про нього просто так не забудеш.

За два тижні після розриву з Дерекком у мене були свої злети й падіння. Останні п'ять днів я точно провела нижче плінтуса. Весь час в одній і тій самій

піжами — не тільки вночі. Увесь день. Їла пластівці з миски для салатів і пила сангрію кімнатної температури. Часто — водночас. Майже перевтілилася у студентку-гульвісу, яка провалилася в депресію, бо їй не дозволили поїхати на весняні канікули до Флориди. Можливо, я навіть трохи застрягла в норі ютуб-каналу «Дівчата без гальм». Якщо все це не нижче плінтуса — не уявляю, куди ще гірше.

Відчайдушно прагнучи піти у відрив шаленої ночі — що мало б допомогти мені знову стати собою — я ледь дочекалася цього родео. І от тепер моєму довбойобу-колишньому треба було з'явитися тут і зіпсувати весь вайб.

Щойно ми підходимо до бару, як Шелбі геть забуває про мене, помітивши свого красеня-місяця, Денвера Велса, одного з власників ранчо Велсів, місцевої імперії худоби. Він досить гарненький, з коротким каштановим волоссям, ямочками на щоках і має струнку, мускулисту статуру. Та ще й скаче на норовливих конях на родео — це, здається, справляє враження на більшість тутешніх дівчат. Так, Денні насправді цілком непоганий хлопець, але, знову ж таки, правила в мене з'явилися не просто так.

Шелбі, як типова Шелбі, замовляє дві пляшки пива і зникає в натовпі без жодного слова. З мого невисокого зросту — 5 футів і 6 дюймів — бачу лише верхівку її ковбойського капелюха, оздобленого стразами, що погойдуються в юрмі людей перед сценою, доки вона пробирається до столика для пікніка праворуч, за яким улаштувався Денні. Шелбі шаленіє від хлопців відтоді, як ми знайомі, і, хоча я не зовсім розумію це, — мені подобається така її риса.

Хапаю свої напої та відходжу вбік. Оглядаю півний дворик родео, вдихаючи прохолодне весняне повітря. Цементний прямокутник, обнесений огорожами для худоби та яскраво-помаранчевими сітками для затримання снігу, що дають змогу контролювати весь цей хаос, ніби ми — якесь неслухняна отара овець. Вхід один, там же, де й вихід, повз єдиного поліціанта в місті та його команду волонтерів-вибивальників. Тут запах кінського гною сильніший, ніж я звикла, але краще вже це, ніж сморід брудних п'яних ковбоїв та облитих парфумами жінок, що їх я відчувала би, якби ми не були на свіжому повітрі.

Оглядаю натовп і не бачу нікого, з ким мені було б цікаво затусити. Думаю, Денвер та працівники з його ранчо — не найгірша компанія на цей вечір. Принаймні вони не роблять непристойних коментарів і не намагаються помацати мене за дупу, коли я обслуговую їх у барі, а на декого з них ще й подивитися приємно. Загалом, це цілком нормальна компанія хлопців — тож іду слідом за своєю шльондристою найкращою подругою.

Доки пробираюся в юрмі п'яних танцюристів, мене зупиняють усього лише п'ятеро людей, які хочуть побазікати. Це вражає, з огляду на те, що я майже всіх тут знаю на ім'я. Хоча відчуваю сповнений жалю погляд кожної пари очей

та перешіптування пліткарів про те, що мої стосунки розлетілися порохом.
Чергова яскрава ілюстрація того, чому я не ходжу на побачення з місцевими.

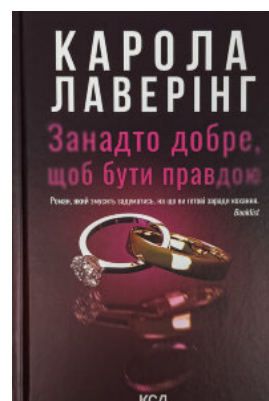
Рекомендована література

Кінець її історії

Драма з дівчиною мрій.
Книга 3

Занадто добре, щоб
бути правдою

Не. Втрачай мене.
Книга 2

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ